

Panium — Nummer Achttien

Drie maal 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Wij zullen nu enkele van de implicaties van vers twaalf van Daniël elf behandelen, en vervolgens de drie lijnen van „250” jaar binnenbrengen in de geschiedenis van de verzen elf tot en met vijftien, die vervuld werd bij de slag bij Panium in 200 v.Chr. De lijn van „250” jaar die begon in 457 v.Chr. eindigt in 207 v.Chr., midden in de periode die begint met de slag bij Raphia en eindigt met de slag bij Panium. De „250” jaar in de lijn van Nero eindigen met de geschiedenis in drie stappen van Constantijn, weergegeven door de jaren 313, 321 en 330. De „250” jaar van de Verenigde Staten eindigen op 4 juli 2026.

De lijn van Nero vertegenwoordigt de geschiedenis van de beproevingstijd van het beeld van het beest, eerst in de Verenigde Staten en daarna in de wereld. De lijn van 457 v.Chr. plaatst Trump militair op een middelpunt tussen twee veldslagen. De periode die zich uitstrekt vanaf 1776 markeert eveneens een middelpunt voor Trumps laatste presidentschap. Om deze lijnen op hun juiste plaats te stellen, zullen wij eerst vers twaalf behandelen, en de ondergang van Rusland en Poetin. Vervolgens de drie lijnen van „250” jaar, daarna de lijn van de Hasmonese dynastie. Wanneer die lijnen op hun plaats zijn, zullen wij Petrus in overeenstemming brengen met Panium. Wanneer die lijnen op hun plaats zijn, zouden wij moeten kunnen onderkennen hoe de boodschap van 18 juli 2020 gecorrigeerd en verkondigd moet worden, en dat zij de boodschap van het boek Joël is.

Koning Uzzia van Juda & Ptolemaeus, koning van Egypte

De geschiedenis die vers elf vervulde in de slag bij Rafia komt overeen met de geschiedenis van koning Uzzia. Toen Jesaja werd gereinigd en bekrachtigd om de boodschap van de late regen te verkondigen, vond zijn roeping plaats in het jaar dat Uzzia stierf.

In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik ook de Heere, zittende op een hoge en verheven troon, en Zijn zomen vervulden de tempel. Jesaja 6:1.

De dood van Uzzia werd voorafgegaan door de opstand die hij openbaarde, welke parallel liep aan en overeenkwam met de opstand van Ptolemaeus kort na de overwinning bij de slag van Raphia. Uzzia en Ptolemaeus zijn symbolen van een zuidelijke koning wiens hart zich verheven heeft, die in opstand komt door te trachten zijn staatsgezag met kerkelijk gezag te verenigen. Toen Uzzia trachtte kerk en staat te verenigen, was de melaatsheid op zijn voorhoofd een voorafschaduw van het merkteken van het beest.

En een derde engel volgde hen en zei met luider stem: Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken ontvangt op zijn voorhoofd of op zijn hand, die zal ook drinken van de wijn van de toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in de beker van zijn gramschap; en

hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige engelen en ten aanschouwen van het Lam. En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwigheid; en zij hebben geen rust, dag noch nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie het merkteken van zijn naam ontvangt. Openbaring 14:9–11.

Uzzia vertegenwoordigt vervolgens een voortschrijdend sterven vanaf de tijd van zijn opstandige poging om kerk en staat te verenigen. Daarna vertegenwoordigt hij een lamgelegde mederegentie met zijn zoon gedurende elf jaar. Uzzia leefde elf jaar na zijn opstand. Het begin van zijn opstand symboliseert de zondagswet, waarin kerk en staat worden verenigd en het merkteken van het beest wordt afgedwongen. Elf jaar later stierf hij, hetgeen het einde van zijn regering als koning van het zuidelijke koninkrijk Juda vertegenwoordigt, dat het heerlijke land was, hetgeen de Verenigde Staten zijn.

In profetische betrekking tot Ptolemaeus vertegenwoordigt Uzzia Juda, het heerlijke land en het afvallige protestantisme, terwijl Ptolemaeus Egypte vertegenwoordigt, dat de macht van de draak is, welks godsdienst het spiritisme is. Wanneer de twee koningen als parallelle lijnen worden beschouwd, houdt Uzzia op een illustratie van het heerlijke land te zijn en worden zij tezamen een symbool van twee volken. Egypte en Juda zijn symbolen van de godsdiensten van het spiritisme en het afvallige protestantisme. Zij zijn een symbool van de staat en van de kerk. Het staatsmanschap en het kerkelijke beleid dat zij vertegenwoordigen, wanneer zij als één symbool zijn samengevoegd, omvat twee volken, zoals bij de Meden en Perzen, zoals bij het Egypte en Sodom van Frankrijk, zoals bij de Republikeinse en Protestantse hoorns van de Verenigde Staten, zoals bij de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël en Juda, evenals bij het heidense Rome en het pauselijke Rome. Als symbool van twee koninkrijken zijn zij profetisch met elkaar verbonden door de tempel te Jeruzalem, waar zowel Uzzia als Ptolemaeus trachtten te offeren in de tempel te Jeruzalem. Twee volken die beiden in opstand komen tegen hetzelfde heiligdom.

Het is van belang op te merken dat de opstand van beide koningen in verband stond met de tempel te Jeruzalem, die een symbool is van de tempel waar Daniël Christus zag in hoofdstuk tien. De geschiedenissen van deze beide koningen vallen samen bij de Oekraïense Oorlog, en daardoor beginnen zij hun getuigenis in 2014. Beiden werden verheven door militaire overwinningen, voorgesteld door de slag bij Raphia in vers elf. Raphia markeert het grensgebied van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie en van de drievoudige vereniging van de zondagswet. Het is tevens de grens van de overgang van de strijdende kerk naar de triomferende kerk.

Na 2014 maakte de rijkste koning zijn voornemen bekend om zich in 2015 kandidaat te stellen voor het presidentschap. In 2020 ontving de rijkste koning, die de Republikeinse hoorn vertegenwoordigde, zijn dodelijke wond, die later genezen zou worden. In 2022 escaleerde de Oekraïense Oorlog. Vervolgens keerde Trump terug in vervulling van vers dertien, bij de verkiezing van 2024. In juli 2023 klonk er een stem in de woestijn. Op 31 december 2023 werd de protestantse hoorn opgewekt, evenals de Republikeinse hoorn bij de verkiezing van 2024, toen Trump terugkeerde, en vervolgens eindigde in 2025 de funderingstest met de komst van de tempeltest.

1989

De waarheden die in 1989 werden ontzegeld, waren tweeledig. De profetische parallellen van de hervormingsbewegingen en de laatste zes verzen van Daniël elf werden tegelijkertijd ontzegeld. Er zijn bepaalde profetische regels gebruikt om de oorspronkelijke boodschap van vers veertig vast te stellen. Sommige van juist die waarheden vormen nu de sleutel tot de verborgen geschiedenis van datzelfde vers waarin die profetische juwelen werden ontdekt. Ik zal u een voorbeeld geven.

In 1989 bestond er binnen het adventisme geen eensgezind begrip van wat de laatste zes verzen van Daniël vertegenwoordigden. Dat gebrek aan eenheid was tweeledig. Er bestond geen consensus over de betekenis van de verzen. Degenen die beweerden de verzen te begrijpen, brachten menselijke denkbeelden naar voren, vermengd met de theologie van het afvallige protestantisme en het katholicisme, het eerstgeboorterechtelijk erfgoed dat zij hadden ontvangen van hun voorvaders uit de opstand van 1863, toen zij de rol vervulden van de ongehoorzame profeet bij Jerobeams fundamentele opstand. Die individuele opvattingen over wat de verzen inhielden, waren hoogstens particuliere uitleggingen. Hun denkbeelden over de verzen waren óf in strijd met de fundamentele profetische toepassing, en vaak zelfs strijdig met juist de premisse die zij zelf ten aanzien van de verzen hadden vastgesteld.

Wat wij in de verzen zagen, was een consequente opvatting van alle zes verzen. Het was de consequentie van de boodschap die wij zagen, die mij aanmoedigde mijn inzicht naar voren te brengen, zelfs toen ik wist dat het gehele adventisme verwierp wat ik begreep. Wat wij van die verzen begrepen, werd voor het eerst gepubliceerd in 1996, en het daarin uiteengezette inzicht is slechts sterker geworden naarmate de tijd zich over dertig jaar heeft voortbewogen!

Wanneer u de allereerste verwijzing in het tijdschrift *The Time of the End* beschouwt, vindt u *Testimonies*, deel 9, bladzijde 11. Vijf jaar vóór 9/11 begint het tijdschrift met 9/11. Een van die inzichten die mij bemoedigden, was het besef dat ten tijde van „de tijd van het einde” in vers veertig, de koningen van het noorden en van het zuiden geestelijke, niet letterlijke machten waren. In die tijd wist ik reeds dat Zuster White zei dat de boeken Daniël en Openbaring hetzelfde boek zijn, en dat dezelfde profetische lijn die in Daniël voorkomt, door Johannes in de Openbaring wordt voortgezet. Ik had ontdekt dat in Openbaring elf, dat werd vervuld in de geschiedenis rond de tijd van het einde in 1798, Zuster White's commentaar op het hoofdstuk duidelijk leert dat Frankrijk geestelijk Egypte was, en zij was even duidelijk dat in Openbaring zeventien de hoer op het beest geestelijk Babylon was.

Zuster White's identificatie van die twee machten staat in *The Great Controversy*, en die opmerkingen verbinden het getuigenis van Johannes en Daniël met elkaar. De definitie van de koning van het zuiden in Daniël hoofdstuk elf is de macht die Egypte beheerst, en de koning van het noorden is de macht die Babylon beheerst. Wanneer de Bijbel en de Geest der Profetie samenwerkten om een waarheid te bevestigen door Daniël en Openbaring samen te brengen om het punt te bewijzen, was dat iets wat ik nooit kon prijsgeven aan enige misleide theoloog, of misleide zelfbenoemde leider van een onafhankelijke bediening.

Ptolemaeus en Uzzia te begrijpen als symbolen van de slag bij Raphia en van de gevolgen die optreden nadat hun hart zich verheft, betekent zich te laten leiden door het feit dat Ptolemaeus de macht van de draak vertegenwoordigt die de volmachtige macht van Rome verslaat, om vervolgens te verliezen van de volmachtige macht die Ptolemaeus in vers tien en in 1989 had verslagen. De historische onderscheidingen zijn opzettelijk en belangrijk.

Uzzia ontvangt het merkteken van het beest wanneer hij probeert kerk en staat samen te brengen; Uzzia is het Sieraadland, en het Sieraadland was een belangrijk argument aan het begin van de boodschap in 1989. Is het Sieraadland de Verenigde Staten, of is het de Kerk der Zevende-dags Adventisten? Degenen die destijds vasthielden aan de onjuiste gedachte dat het Sieraadland de Adventkerk is, samen met allen die dat nog steeds doen, zouden betogen dat de heerlijke heilige berg van vers vijfenveertig duidelijk Gods kerk was, zodat dit voor hen betekende dat een berg en een land hetzelfde symbool waren. Gewoon menselijke redenering, veronderstel ik.

Uzzia is het heerlijke land, en Ptolemaeus is Egypte. Uzzia heeft, als het heerlijke land, de twee horens van het protestantisme en het republicanisme. De politieke manifestatie van Ptolemaeus is het communisme en zijn verschillende vormen, en de godsdienstige manifestatie van Ptolemaeus is het spiritisme en zijn verschillende vormen. Een kenmerk van de macht van de draak is dat zij een confederatie is, maar de valse profeet, die het heerlijke land is, is één enkele natie met twee horens.

Daniël elf vers veertig heeft vastgesteld dat de Verenigde Staten de gevormachte macht van het pausdom waren toen de Sovjet-Unie in 1989 werd weggevaagd. Deze waarheid stemt overeen met de rol van het tweehornige beest uit de aarde van Openbaring dertien, want de twee boeken zijn hetzelfde.

En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens als een lam, en het sprak als een draak. En het oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit, en maakt dat de aarde en zij die daarop wonen het eerste beest aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. Openbaring 13:11, 12.

Openbaring dertien identificeert de Verenigde Staten als de gevormachte macht van het pausdom, want het beest uit de aarde „oefent al de macht van” het beest uit de zee, dat „voor zijn ogen” was opgekomen. In vers twee had de draak van het heidense Rome aan het pausdom zijn kracht, zijn troon en grote macht gegeven. Het woord dat met „macht” is vertaald, betekent kracht, maar in vers twaalf is het een ander woord dat als „macht” is vertaald, en dat „gedelegeerde autoriteit” betekent.

De Verenigde Staten zijn de plaatsvervangende macht van het pausdom, dat is voorafgeschaduw door het heidense Rome, hetwelk zijn militaire en economische steun aan het pausdom gaf, zoals uiteengezet in vers twee. Daarmee was het heidense Rome een voorafbeelding van de Verenigde Staten, die eveneens hun „wagens, schepen en ruiters” zouden geven om het vuile werk van de pauselijke macht te verrichten.

Toen de drie veldslagen van vers tien, elf en vijftien in de geschiedenis werden vervuld, was Antiochus Magnus bij elke veldslag aanwezig. Dit feit wijst uit dat de macht die in de drie

veldslagen wordt voorgesteld, een volmacht van het beest is, want het is steeds Antiochus, en Antiochus was in 1989 de volmacht van de Verenigde Staten.

De drie veldslagen die leiden tot de zondagwet van vers zestien dragen de signatuur van Alfa en Omega, en tevens de structuur van de waarheid. Het zijn de Verenigde Staten in de eerste veldslag en in de derde veldslag, hetgeen een alfa en omega in de eerste en laatste veldslag aanduidt. De drie veldslagen die leiden tot de zondagwet van vers zestien dragen ook de signatuur van de waarheid. De proxymacht van nazi-Oekraïne is de veldslag in het midden die de opstand van de middelste wegmarkering vertegenwoordigt binnen het raamwerk van het Hebreeuwse woord waarheid. De drie veldslagen vertegenwoordigen 1989 tot aan de zondagwet, wat betekent dat zij de „verborgen geschiedenis” van vers veertig vertegenwoordigen.

Vers elf van Openbaring elf duidt 2023 aan als het punt waarop beide horens worden opgewekt. Daniël elf, vers elf, duidt precies dezelfde periode van de geschiedenis aan. De interne profetische lijn en de externe profetische lijn vallen in 2023 samen. De interne lijn is het „ding” dat Daniël verstond, en de externe lijn is het „gezicht” dat hij verstond.

De tempeltoets die Daniël illustreert, begon op de tweeëntwintigste dag, en tweeëntwintig jaar na 11 september, hetgeen het punt is waarop Jesaja de tempel binnenging, brengt u tot 2023. Jesaja identificeert de dood van Uzzia, na elf jaar met melaatsheid te hebben geleefd, bij 11 september. Het werk van het oprichten van de tempel bestaat er eerst in het fundament te leggen, en vervolgens de tempel op te richten en de sluitsteen te plaatsen, wat dan leidt tot de derde lakmoesproef, voorgesteld door het feest der bazuinen in de lijn van Leviticus drieëntwintig. Het innerlijke werk van het eeuwige evangelie wordt volbracht gedurende de geschiedenis van de uiterlijke lijn. In vers elf is Poetin getypeerd door Ptolemaeus, en koning Uzzia verschaft een tweede getuige voor de illustratie van de koning van het zuiden, die door militair succes verheven wordt en die daarna tracht zich in het domein van de godsdienst in te dringen.

En de koning van het zuiden zal door gramschap bewogen worden, en hij zal uittrekken en tegen hem strijden, namelijk tegen de koning van het noorden; en deze zal een grote menigte op de been brengen; maar die menigte zal in zijn hand gegeven worden. En wanneer hij die menigte heeft weggevoerd, zal zijn hart zich verheffen; en hij zal vele tienduizenden neerwerpen; maar daardoor zal hij niet gesterkt worden. Daniël 11:11, 12.

Uriah Smith behandelt de geschiedenis van Ptolemaeus Philopator en zijn poging om offers te brengen in de tempel van Jeruzalem.

„Ptolemaeus ontbrak het aan de voorzichtigheid om op goede wijze gebruik te maken van zijn overwinning. Indien hij zijn succes had voortgezet, zou hij waarschijnlijk heer zijn geworden over het gehele koninkrijk van Antiochus; maar tevreden met slechts enkele dreigementen en enige bedreigingen te uiten, sloot hij vrede, opdat hij zich zou kunnen overgeven aan de ononderbroken en onbeteugelde bevrediging van zijn beestachtige hartstochten. Zo werd hij, nadat hij zijn vijanden had overwonnen, door zijn ondeugden overwonnen, en, het grote aanzien vergetend dat hij had kunnen vestigen, bracht hij zijn tijd door met feestmalen en ontucht.”

„Zijn hart verhief zich door zijn voorspoed, maar hij was er verre van daardoor gesterkt te worden; want het roemloze gebruik dat hij ervan maakte, bracht zijn eigen onderdanen ertoe tegen hem in opstand te komen. Maar de verheffing van zijn hart kwam nog in het bijzonder aan het licht in zijn handelingen jegens de Joden. Toen hij naar Jeruzalem kwam, bracht hij daar offers, en hij begeerde zeer het allerheiligste van de tempel binnen te gaan, in strijd met de wet en de godsdienst van die plaats; maar toen hij, zij het met grote moeite, werd tegengehouden, verliet hij de plaats brandend van toorn tegen het gehele Joodse volk, en begon onmiddellijk tegen hen een verschrikkelijke en meedogenloze vervolging. In Alexandrië, waar de Joden sinds de dagen van Alexander hadden gewoond en de voorrechten van de meest bevoorrechte burgers genoten, werden in deze vervolging veertigduizend volgens Eusebius, zestigduizend volgens Hiëronymus, gedood. De opstand van de Egyptenaren en de slachting van de Joden waren er stellig niet op berekend hem in zijn koninkrijk te versterken, maar waren veeleer voldoende om het bijna geheel te gronde te richten.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 254.

De militaire overwinning van Ptolemaeus Philopator bij Raphia in 217 v.Chr. versterkte Ptolemaeus niet, maar zij maakte dat „zijn hart zich verhief”. Een overwinning in de Oekraïense Oorlog zal Poetin niet versterken, maar zij zal „zijn hart verheffen”, zoals militair succes ook koning Uzzia ertoe bracht zijn hart te verheffen.

En Uzzia voorzag voor hen, voor het gehele leger, in schilden en speren en helmen en pantsers en bogen en slingers om stenen te werpen. Ook maakte hij in Jeruzalem oorlogswerktuigen, uitgedacht door kundige mannen, om op de torens en op de bolwerken te staan, om daarmee pijlen en grote stenen af te schieten. En zijn naam verbreidde zich tot ver in den vreemde; want hij werd wonderbaarlijk geholpen, totdat hij sterk geworden was. Maar toen hij sterk geworden was, verhief zijn hart zich tot zijn verderf; want hij handelde overtredend tegen de HEERE, zijn God, en ging de tempel des HEEREN binnen om reukwerk te branden op het reukofferaltaar. 2 Kronieken 26:14–16.

Twee zuidelijke koningen, wier harten verheven waren door militaire overwinningen, trachtten dezelfde tempel binnen te gaan en een offer te brengen, iets wat alleen een priester geoorloofd was te doen. In beide gevallen verzetten de priesters zich tegen de pogingen van de trotse koningen om dit te doen. De ene koning begon daarop een vergeldingsactie tegen de Joden, en de andere werd op het voorhoofd met melaatsheid geslagen.

En de priester Azarja ging hem achterna, en met hem tachtig priesters des HEEREN, kloeke mannen. En zij wederstonden koning Uzzia en zeiden tot hem: Het komt u niet toe, Uzzia, reukwerk voor de HEERE te ontsteken, maar aan de priesters, de zonen van Aäron, die geheiligd zijn om reukwerk te ontsteken; ga uit het heiligdom, want gij hebt overtreden; en het zal u van de HEERE God niet tot eer zijn. Toen werd Uzzia toornig, en hij had een wieroekvat in zijn hand om reukwerk te ontsteken; en terwijl hij toornig was op de priesters, brak de melaatsheid uit aan zijn voorhoofd, in tegenwoordigheid van de priesters, in het huis des HEEREN, naast het reukofferaltaar. En Azarja, de overpriester, en al de priesters zagen hem aan, en zie, hij was melaats aan zijn voorhoofd; en zij dreven hem vandaar haastig weg; ja, ook hijzelf haastte zich om uit te gaan, omdat de HEERE hem geplaagd had. En koning Uzzia was

melaats tot de dag van zijn dood, en hij woonde in een afgezonderd huis, omdat hij melaats was; want hij was afgesneden van het huis des HEEREN. En zijn zoon Jotham was over het huis des konings, en richtte het volk des lands. Het overige nu van de geschiedenis van Uzzia, de eerste en de laatste dingen, heeft de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, beschreven. 2 Kronieken 26:17–22.

In 2014 hebben de globalisten van Europa en het Obama-regime een kleurenrevolutie ontketend over de natie Oekraïne. In 2022 begon Rusland een invasie die uiteindelijk zal leiden tot een overwinning voor Poetin en Rusland; voorgesteld door Ptolemaeus en Uzzia, de koningen van het zuiden. Vers twaalf zegt dat na de overwinning van Poetin „zijn hart verheven zal worden; en hij vele tienduizenden zal neerwerpen; maar daardoor zal hij niet gesterkt worden.” De geschiedenis tekent vervolgens het geleidelijke verval van zijn koninkrijk op.

Het voortschrijdende verval leidde tot zijn dood, en tegen de tijd dat Antiochus de Grote vergelding oefent voor zijn verlies bij Raphia, was Antiochus niet langer in conflict met Ptolemaeus Philopator; Antiochus had toen te doen met een jong kind dat destijds de heerser van Egypte was. Een kind is een symbool van de laatste generatie, zodat op één niveau de kindkoning die Antiochus bij Panium verslaat, de laatste generatie van het koninkrijk van het zuiden is. Op het praktische niveau vertegenwoordigt de kindkoning zwakheid in verhouding tot de kracht van Antiochus.

„De vrede die tussen Ptolemaeus Philopator en Antiochus was gesloten, duurde veertien jaar. Intussen stierf Ptolemaeus ten gevolge van onmatigheid en losbandigheid, en werd hij opgevolgd door zijn zoon, Ptolemaeus Epiphanes, destijds een kind van vier of vijf jaar oud. Antiochus had in diezelfde tijd, nadat hij de opstand in zijn koninkrijk had onderdrukt en de oostelijke gewesten tot gehoorzaamheid had gebracht en daarin orde had gevestigd, de handen vrij voor elke onderneming toen de jonge Epiphanes de troon van Egypte besteeg; en omdat hij meende dat dit een al te gunstige gelegenheid was om zijn heerschappij uit te breiden om haar ongebruikt te laten voorbijgaan, bracht hij een ontzaglijk leger op de been, „groter dan het vorige” (want hij had tijdens zijn oostelijke veldtocht vele strijdkrachten verzameld en grote rijkdommen verworven), en trok op tegen Egypte, in de verwachting op gemakkelijke wijze de overwinning te behalen op de kinderlijke koning. Hoe hij daarin slaagde, zullen wij weldra zien; want hier treden nieuwe verwickelingen op in de aangelegenheden van deze koninkrijken, en worden nieuwe spelers ingevoerd op het toneel van de geschiedenis.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 255.

De koning van het Zuiden

De laatste stappen van Rusland schetsen, is de laatste stappen van de profetische koning van het zuiden schetsen. Een profetisch kenmerk van de geestelijke koning van het zuiden, die in de profetische geschiedenis ten tijde van het einde in 1798 opkwam, is de wijze waarop hij aan zijn einde komt. Het is eveneens een profetisch kenmerk van de koning van het noorden en van de valse profeet. Elk van de drie machten die de wereld naar Armageddon voeren, heeft een einde dat in Gods Woord uitdrukkelijk wordt aangeduid. Wat er ook met Poetin en Rusland gebeurt, het zal zijn uitgebeeld door vroegere lijnen van de koning van het zuiden.

De voorbeelden van de ondergang van de geestelijke koning van het zuiden werden getypeerd door de ondergang van de eerste geestelijke koning van het zuiden, namelijk het atheïstische Frankrijk gedurende de periode van de Revolutie. De ondergang van het zuidelijke koninkrijk omvat de ondergang van de zuidelijke koning. De ondergang van Napoleon stemt overeen met de ondergang van Frankrijk en sluit aan bij de ondergang van het volgende koninkrijk van het zuiden, namelijk Rusland. Rusland als de moderne koning van het zuiden begon met een revolutie, evenals Frankrijk als de koning van het zuiden met een revolutie begon.

Revolutie is een kenmerk van de draak, die het symbool is van de koningen van het zuiden. De draak, het voornaamste symbool van de koning van het zuiden, is Satan, en wanneer hij aan het einde van het millennium een revolutie tracht te ontketenen, daalt vuur uit de hemel neer en verslindt hem. Zijn opstand in de hemel in den beginne was de alfa van zijn opstand aan het einde van het millennium.

In 1798 nam Frankrijk profetisch de troon in als de geestelijke koning van het zuiden tijdens de Franse Revolutie. Die revolutie trok door de naties van Europa en kwam uiteindelijk uit bij de Russische Revolutie, die in hetzelfde jaar spoedig werd gevolgd door de Bolsjewistische Revolutie.

De Russische Revolutie van 1917 bestond uit twee hoofdstappen: de Februarirevolutie (die de tsaristische monarchie omverwierp, een einde maakte aan de autocratie en een voorlopige regering instelde te midden van een periode van dubbele macht met de sovjets) en de Oktoberrevolutie (ook wel de Bolsjewistische Revolutie genoemd, waarbij de bolsjewieken onder Lenin in een staatsgreep de macht grepen, wat leidde tot de vestiging van het sovjetbewind en de weg naar het socialisme/communisme).

In historische analyses en revolutionaire theorie (in het bijzonder vanuit marxistische perspectieven zoals die van Trotski, Luxemburg en anderen die dergelijke parallellen trekken) wordt de Franse Revolutie (1789–1799) vaak beschouwd als een typering van, of als een schema voor, het verloop van de Russische gebeurtenissen. De twee fasen van de Franse Revolutie die model stonden voor deze Russische fasen zijn:

- De aanvankelijke gematigde/constitutionele fase (ongeveer 1789–1792), die overeenkomt met de Februarirevolutie. Deze Franse fase begon met de bestorming van de Bastille, de bijeenroeping van de Staten-Generaal/Nationale Vergadering, de afschaffing van de feodale privileges, de Verklaring van de Rechten van de Mens, en de vestiging van een constitutionele monarchie onder de Girondijnen en gematigde hervormers. Zij wierp de absolute monarchie omver, maar behield elementen van burgerlijk/liberaal bestuur en van dubbele/betwiste machtsstructuren (bijv. tussen de Vergadering en de voortbestaande monarchie). Evenzo maakte februari 1917 een einde aan het tsarisme, maar leidde het tot een burgerlijke voorlopige regering en tot dubbele macht met de sovjets.
- De radicale/Jacobijnse fase (grotendeels 1792–1794, met inbegrip van de vestiging van de Eerste Republiek, de executie van Lodewijk XVI en het Schrikbewind onder Robespierre en de Jakobijnen/het Comité van Openbare Veiligheid) correspondeert met de Oktoberrevolutie

(Bolsjewistische Revolutie). De Jakobijnen grepen door radicaal optreden de macht van de gematigder Girondijnen, riepen een republiek uit, onderdrukten de contrarevolutie en dreven de revolutie voort in de richting van diepgaandere maatschappelijke omvorming en verdediging tegen interne/externe bedreigingen. Dit weerspiegelt hoe de Bolsjewieken de voorlopige regering omverwierpen, de heerschappij van het proletariaat/de dictatuur van het proletariaat consolideerden en het revolutionaire socialisme voortstuwden.

Deze parallellen benadrukken hoe revoluties vaak een bepaald patroon volgen: een aanvankelijke brede opstand tegen het oude regime (geleid door gematigde/burgerlijke krachten), gevolgd door een extremere machtsovername door radicalen om de revolutie te ‘redden’ en te verdiepen te midden van een crisis. De bolsjewieken putten zelf bewust uit het Franse voorbeeld en beschouwden hun Oktoberopstand als verwant aan de Jacobijnse staatsgreep—noodzakelijk om de contrarevolutie te verhinderen en het potentieel van de revolutie te vervullen.

Deze typologie verschijnt in werken als Trotski’s *Geschiedenis van de Russische Revolutie* (waarin de fase van de dubbele macht in Rusland expliciet wordt vergeleken met soortgelijke dynamieken in Frankrijk) en in Rosa Luxemburgs geschriften over de Russische gebeurtenissen, waar zij opmerkt dat de eerste periode van de Russische Revolutie (maart–oktober) het schema van de Franse (en Engelse) revoluties volgt, waarbij de machtsovername door de bolsjewieken parallel loopt met de opkomst van de jakobijnen.

Jezus verduidelijkt het einde steeds aan de hand van het begin, en de ondergang van Napoleon als de eerste geestelijke koning van het zuiden volgde de wegmarkeringen aan het begin van de revolutie en vertegenwoordigde daarmee de ondergang van de Sovjet-Unie.

Napoleons voortschrijdende (stapsgewijze) ondergang stemt nauw overeen met het geleidelijke verval en de instorting van de Sovjet-Unie in 1991, binnen hetzelfde typologische kader waarin de twee fasen van de Franse Revolutie vooruitwezen naar de stadia van februari en oktober 1917 van de Russische Revolutie. De parallel strekt zich uit tot in de fase van consolidatie na de radicale omwenteling (bonapartisme) en haar onvermijdelijke ontrafeling. Dit is zowel ontleend aan algemene historische patronen als aan marxistische analyses (vooral die van Trotski in *De verraden revolutie* en verwante werken), die Napoleon beschouwen als het archetype van het bonapartisme: een sterkemansregime dat opkomt na het radicale hoogtepunt van een revolutie, tussen de klassen balanceert, wezenlijke structurele verworvenheden van de revolutie behoudt (terwijl het haar democratische stuwkracht onderdrukt), een persoonlijk/militair-bureaucratisch imperium opbouwt, zich overstrekt en vervolgens een gefaseerde ineenstorting ondergaat die leidt tot een gedeeltelijk herstel van de oude orde.

Napoleons bonapartistische opkomst loopt parallel met de stalinistische consolidatie

Na de Jacobijnse radicale fase en de Thermidorische reactie (1794) volgt het instabiele Directoire (1795–1799); door Napoleons staatsgreep van 18 Brumaire (1799) worden vervolgens het Consulaat en daarna het Keizerrijk (1804) gevestigd. Hij codificeert en exporteert de burgerlijke revolutionaire verworvenheden (Code Napoléon, afschaffing van feodale privileges, een sterke

gecentraliseerde staat), maar onderwerpt deze aan autoritair bewind, militaire roem en een nieuwe elite.

Na de bolsjewistische/Oktobers radicalen fase en de vroege Sovjetexperimenten treedt bureaucratische degeneratie in (vooral vanaf het midden van de jaren 1920). Stalins consolidatie verslaat de Linkse Oppositie, legt het „socialisme in één land” op en schept een politie-/militair-bureaucratische dictatuur. De planeconomie en het genationaliseerde eigendom (de kerngevoelens van Oktober) blijven behouden, maar worden omgevormd tot werktuigen van een bevoorrechte kaste, terwijl het internationalisme wordt prijsgegeven.

In beide gevallen wordt de revolutionaire energie „bevroren” en omgebogen naar staatsmacht en expansie onder één enkele figuur of één enkel apparaat (Trotski noemde het Stalinregime uitdrukkelijk een vorm van „Sovjet-bonapartisme”, dicht bij Napoleons Keizerrijk dan bij het Consulaat).

De Stapsgewijze Ineenstorting

Dit is de fundamentele overeenkomst—de neergang is niet één plotselinge gebeurtenis, maar een opeenvolgende reeks van uithollingen, voortgedreven door overmatige expansie, interne tegenstrijdigheden, militaire moerassen, verlies van perifere controle, mislukte hervormingen en uiteindelijk ontbinding/restauratie.

Napoleontische zijde (1812 tot 1815)

- 1812: Rampzalige invasie van Rusland — de Grande Armée (600.000 man) gedecimeerd door logistieke problemen, de winter en verzet. Catastrofaal keerpunt; enorm verlies aan prestige en mankracht.
- 1813: Er vormt zich een coalitie tegen hem; nederlaag bij Leipzig („Volkerenslag”)—verlies van Duitse bondgenoten en gebieden; het keizerrijk begint te krimpen.
- 1814: Geallieerden vallen Frankrijk zelf binnen; Parijs valt; Napoleon doet afstand van de troon en wordt naar Elba verbannen.
- 1815: Korte terugkeer (de Honderd Dagen), definitieve nederlaag bij Waterloo; permanente verbanning naar Sint-Helena; de Bourbonmonarchie hersteld (reactionaire terugdraaiing van de verworvenheden van de revolutie, zij het niet volledig—sommige juridische en bestuurlijke veranderingen bleven behouden).

Sovjetzijde (jaren 1970 tot 1991)

- Eind jaren 1970–1980s: economische stagnatie („zastoi” onder Brezjnev), chronische tekorten, technologische achterstand en een verlamme wapenwedloop met de VS/NAVO — systemische overbelasting begint de economie van binnenuit uit te hollen.
- 1979–1989: oorlog in Afghanistan—Sovjet-„Vietnam”; een moeras dat hulpbronnen, moreel en internationale aanzien uitput (let op de ironische parallel: Napoleon werd in Rusland vernietigd; de USSR bloedde leeg in een ruig strijdtoneel dat hardnekkig weerstand bood).

- 1985–1989: Gorbatsjovs hervormingen van perestrojka/glasnost (een poging tot „redding” van het systeem, zoals sommige late napoleontische aanpassingen) leggen juist de tegenstrijdigheden bloot en versnellen die; de satellietstaten van het Oostblok komen in opstand en maken zich los (de Berlijnse Muur valt op 9 november 1989, regimes storten in heel 1989–1990 ineen) — verlies van het „buitenrijk”, precies zoals Napoleons verlies van de geallieerde staten.
- 1990–1991: Interne nationalistische crises, republieken verklaren hun soevereiniteit; de hardlinerstaatsgreep van augustus 1991 mislukt op spectaculaire wijze; Gorbatsjov treedt op 25 december 1991 af; de USSR valt uiteen in 15 staten. Daarna volgt het herstel van het kapitalisme (de schoktherapie van het Jeltsin-tijdperk, oligarchen, privatisering) — analoog aan de Restauratie van de Bourbons: prerevolutionaire klassenelementen (of hun equivalenten) keren terug en draaien de volledige revolutionaire eigendomsverhoudingen terug, terwijl sommige bestuurlijke vormen behouden blijven.

In beide gevallen fragmenteert het „rijk” (het Franse Continentale Stelsel tegenover de invloed van het Sovjet-Oostblok/COMECON) van buiten naar binnen, versnelt het interne verval, legt een laatste crisis de holheid ervan bloot, en doen de oude maatschappelijke krachten zich opnieuw gelden (monarchie/kapitalisme). Het bonapartisme blijkt onhoudbaar te zijn — een „piramide in evenwicht op haar punt”, zoals Trotski het uitdrukte — omdat het berust op de onderdrukking van de democratische basis van de revolutie, terwijl het te midden van vijandige externe druk haar economische basis verdedigt (maar vervormt). De Sovjetinstorting was in het lange perspectief niet „plotseling”, maar de voltooiing van voortschrijdende interne verrotting, evenzeer als Napoleons rijk niet van de ene op de andere dag verdween, maar door opeenvolgende nederlagen werd uitgehold tot aan de restauratie.

Het begin en het einde van Frankrijk en de Sovjet-Unie stemmen overeen met het getuigenis van koning Uzzia en Ptolemeüs. Ptolemeüs IV Filopator behaalt een beslissende overwinning in de Slag bij Rafia (217 v.Chr.) tegen de koning van het noorden (Antiochus III), maar „hij zal daardoor niet gesterkt worden” — hij sluit vrede in plaats van zijn voordeel uit te buiten, keert terug tot weelde en zelfverheffing, en vervolgens bezoekt Ptolemeüs, volgens het overgeleverde verslag in 3 Makkabeeën 1–2, na zijn triomf Jeruzalem. Verheven in zijn hart probeert hij het Heilige der Heiligen binnen te gaan en zelf een offer te brengen — een daad van aanmatiging en verzet tegen de ware God. Hij wordt door God getroffen (verlamming), vernederd, en keert zich tot vervolging van Gods volk. Zijn regering is daarna een van geleidelijk verval: morele verdorvenheid, interne opstanden en verlies van kracht tot aan zijn dood. Dit is het exacte spiegelbeeld van koning Uzzia (2 Kronieken 26:16–21), wiens hart zich verhief na militair succes, die vervolgens de tempel binnenging om reukwerk te branden (waarmee hij zich het priesterambt aanmatigde) en met melaatsheid aan het voorhoofd werd geslagen, wat een openbaar, zichtbaar oordeel was. Vanaf dat moment leefde Uzzia in afzondering, afgesneden van het huis des HEEREN, tot aan zijn dood — een langzame, slepende ondergang in plaats van een onmiddellijke vernietiging.

Beiden zijn koningen van het zuiden wier hoogmoed zich openbaart in een indringing in de tempel te Jeruzalem, gevolgd door een geleidelijk, ondermijnend einde in plaats van een onmiddellijke ondergang. Dit is het typologische patroon voor elke latere „koning van het zuiden”.

1798: Frankrijk wordt de geestelijke koning van het Zuiden

In „de tijd van het einde” (1798) stoot het atheïstische Frankrijk (de macht die zojuist de geestelijke kenmerken van Egypte had geopenbaard—openlijke ontkenning van God, zoals in Openbaring 11:8) tegen de koning van het noorden (het pausdom) door de paus gevangen te nemen. Napoleon is de militaire belichaming van die stoot. Frankrijk draagt in 1798 de kroon van het zuiden, omdat het dezelfde atheïstische geest verheft die het oude Egypte belichaamde.

Maar evenals Ptolemaeus zijn overwinning niet ten volle kon uitbuiten, kon de radicale fase van de Franse Revolutie haar verworvenheden niet bestendigen noch ten volle exporteren. De kroon van het zuiden gaat verder over, naarmate de filosofie van het atheïsme rijpt en een nieuwe regeringsstelsel vindt.

Progressieve leiderschapssymbolen: van Napoleon tot Lenin tot Stalin

Deze drie zijn niet willekeurig; zij vormen opeenvolgende eindfasen—elk een verdere etappe vertegenwoordigend in het traject van de koning van het zuiden naar zijn eigen langzame ontbinding. Napoleon—het eerste grote symbool na 1798. Overwinnend in Egypte (het letterlijke zuiden), overschrijdt hij zijn grenzen (de Russische veldtocht van 1812 was een ramp), waarmee een reeks verliezen voor zijn perifere rijk stap voor stap begint (1813–1814), hij lijdt de uiteindelijke nederlaag (Waterloo 1815) en wordt tweemaal verbannen. Napoleon vertegenwoordigt een geleidelijke, gefaseerde ondergang—precies zoals Ptolemeüs en Uzzia.

Lenin greep de kroon in de Oktoberrevolutie van 1917. De bolsjewistische „stoot” zet de oorlog tegen de oude orde (met inbegrip van de religieuze macht) voort. Maar de radicale fase kan zich niet bestendigen; Lenins eigen gezondheid begeeft het vroeg, en het systeem begint te bureaucratiseren.

Stalin, de consolidator (Sovjet-bonapartisme), “bevriest” de revolutie tot een militair-bureaucratisch rijk, behoudt de kerngevallen (genationaliseerde economie, de anti-feodale parallel met Napoleons Code), maar keert de macht naar binnen (zuiveringen) en naar buiten (expansie). Toch verheft het hart zich in atheïsme; het systeem kan zijn overwinning niet werkelijk “ten volle benutten”. Overstrekking (Afghanistan als parallel met Napoleons Rusland), stagnatie, mislukte hervormingen (perestrojka was de laatste wanhopige poging), verlies van satellietstaten (1989–90 = verlies van “bondgenoten”), en uiteindelijke ontbinding (1991).

De ineenstorting van de Sovjet-Unie was niet plotseling—zij voltrok zich geleidelijk, precies zoals het rijk van Napoleon stap voor stap afbrokkelde en zoals de regeringen van Ptolemaeus en Uzzia verdorven na hun ogenblik van tempelhoogmoed. De „geestelijke” koning van het zuiden (atheïsme in regeringsvorm) ontving zijn eigen aanslepende oordeel: van binnenuit uitgehold, niet in staat de leugen in stand te houden, weggevaagd in de tegenbeweging van de koning van het noorden (de heropleving van het pausdom in het ontstane machtsvacuüm).

De Franse Revolutie (twee stappen) is een type van de Russische Revolutie (Februari en Oktober/Bolsjewistisch). Het Napoleontische bonapartisme en de geleidelijke ondergang ervan zijn een type van de stalinistische consolidatie en de geleidelijke ondergang van de Sovjet-Unie.

Dit alles is de moderne uitwerking van de lijn van de koning van het zuiden in Daniël 11, van Ptolemaeus' mislukking bij Rafia en zijn hoogmoed jegens de tempel, via Uzzia's identieke zonde en langzame einde, tot Frankrijk in 1798 en zijn atheïstische erfgenaam (Lenin-Stalintijdperk), die zich door zijn overwinningen niet kon versterken.

Lenin, de radicale stichter of machtsgreep-pleger (parallel aan de Jacobijns/Bolsjewistische machtsopkomst; de „stoot”-fase na 1917 is verwant aan Napoleons vroege Consulaat na Brumaire). Stalin was de Bonapartistische consolidator (bouwer van het Sovjetimperium, zuiveringen, overwinning in de Tweede Wereldoorlog, hoogtepunt van de Koude Oorlog; zijn hart verhief zich in atheïsme, maar hij was niet in staat de overwinning op lange termijn ten volle te „versterken” — de overreiking vangt aan).

Chroesjtsjov was de post-piek-„dooi”-leider (1953–1964): hij hekelde Stalin (de Geheime Rede van 1956), legde een deel van de corruptie bloot, poogde beperkte hervormingen door te voeren, maar slaagde er niet in de systemische tegenstrijdigheden op te lossen. Dit vertoont een parallel met een „Thermidorische” of vroeg-vervallende fase—waarin de terreur wordt versoepeld terwijl de atheïstische kernstructuur blijft bestaan, maar het prestige afbrokkelt (bijv. de vernedering van de Cubacrisis in 1962 weerspiegelt kleine Napoleontische tegenslagen vóór de grote).

Gorbatsjov was de wanhopige hervormer (1985–1991), met perestrojka (herstructurering) en glasnost (openheid) als uiterste pogingen om het systeem te „redden”, maar zij versnellen de ineenstorting—het verlies van het Oostblok (1989 Berlijnse Muur), interne opstanden. Dit is de duidelijkste markering van een „geleidelijk einde”: gelijk aan Napoleons late pogingen tot aanpassing vóór de invasie van 1814, of Ptolemaeus/Uzzia's voortgaande neergang na trots ten aanzien van de tempel. Gorbatsjovs concordaat/bijeenkomst in 1989 met paus Johannes Paulus II (koning van het noorden) symboliseert de geestelijke nederlaag—het atheïsme van de zuidelijke koning dat wijkt voor de pauselijke heropleving.

Jeltsin was de laatste ontbindingsfiguur (vanaf 1991) die leidde tot het verzet tegen de staatsgreep van augustus 1991, president van Rusland werd, toezicht hield op het uiteenvallen van de USSR (december 1991), de privatisering via schoktherapie en het herstel van het kapitalisme. Hij belichaamt het chaotische einde en het gedeeltelijke „herstel” van prerevolutionaire elementen (oligarchisch kapitalisme, zoals de terugkeer van de Bourbons na Napoleon). Het paleis van de zuidelijke koning wordt weggevaagd, waarmee Daniël 11:40's stormachtige verovering door het noorden (het pausdom via de alliantie met de VS) in vervulling gaat.

De typologie benadrukt een aanslepend, stapsgewijs oordeel in plaats van een onmiddellijke val, zoals Ptolemaeus IV's overwinning bij Raphia leidde tot hoogmoed, tempelschennis, goddelijke slag en langzame neergang; Uzzia's afzondering wegens melaatsheid tot aan zijn dood; Napoleons gefaseerde verliezen (Rusland, Leipzig, Parijs, Elba, Waterloo). De Sovjetlijn wijst op de piek van kracht onder Stalin, de geleidelijke uitholling tijdens Chroesjtsjovs dooi, die de scheuren in het systeem blootlegt. Vervolgens worden de stagnatie van het Brezjnef-tijdperk en daarna Gorbatsjovs hervormingen versnellers; het tijdperk van Jeltsin voltooit de ommekeer (de USSR ontbonden, de bestuurlijke vorm van het atheïsme eindigt). Het „hart verhief zich” manifesteert

zich door de hele lijn heen (atheïstische trotsering), maar niemand „maakt ten volle gebruik van de overwinning”.

Het einde van de zuidelijke koningen is progressief; Satans ondergang begon aan het kruis, en uiteindelijk wordt hij voor 1.000 jaar in ballingschap gezonden en daarna sterft hij.

En ik zag een engel uit de hemel neerdalen, die de sleutel van de afgrond had en een grote keten in zijn hand. En hij greep de draak, de oude slang, die de duivel en de satan is, en bond hem voor duizend jaar, en wierp hem in de afgrond, en sloot hem daarin op, en zette een zegel op hem, opdat hij de volken niet meer zou verleiden, totdat de duizend jaar voleindigd zouden zijn; en daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten.

En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die het beest noch zijn beeld hadden aanbeden, en zijn merkteken niet op hun voorhoofd of in hun handen hadden ontvangen; en zij werden levend en regeerden met Christus duizend jaren. Maar de overigen van de doden werden niet weer levend totdat de duizend jaren voleindigd waren.

Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn, en zij zullen met Hem duizend jaren regeren.

En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en hij zal uitgaan om de volken te verleiden die zich in de vier hoeken der aarde bevinden, Gog en Magog, om hen tot de strijd te vergaderen; hun aantal is als het zand der zee. En zij trokken op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde van God uit de hemel neer en verslond hen. En de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheid. Openbaring 20:1–10.

Wij zullen onze beschouwingen over de zuidelijke koning in Daniël elf, verzen elf tot en met vijftien, in het volgende artikel voortzetten.

Het tijdschrift *The Time of the End* werd in 1996 gepubliceerd en vertegenwoordigt de profetie uit het boek Daniël die in 1989 werd ontzegd. Onlangs werd het tijdschrift door ChatGPT gelezen, met het verzoek de rol van Oekraïne te beoordelen in de geschiedenis van vers veertig zoals die in het tijdschrift wordt voorgesteld. Het volgende is de uiteenzetting van het tijdschrift die dertig jaar lang tot het publieke archief heeft behoord. De eerste passage uit de geschriften van Ellen White in het tijdschrift is *Testimonies*, deel 9, 11.

Overzicht: Oekraïne in het profetische raamwerk

Binnen de profetische schets van Daniël 11:40–45 in het tijdschrift wordt Oekraïne besproken in verband met de ineenstorting van de Sovjet-Unie en de strijd tussen het pausdom (de koning van het noorden) en het atheïstische communisme (de koning van het zuiden). Oekraïne wordt

voorgesteld als een belangrijk religieus en geopolitiek strijdtoneel tijdens de slotfase van de proxyoorlogen, in het bijzonder met betrekking tot de Oekraïense Katholieke Kerk en haar legalisering na tientallen jaren van onderdrukking onder het Sovjetbewind.

Het tijdschrift presenteert Oekraïne als deel van de bredere profetische vervulling van Daniël 11:40, en beschrijft het wegvagen van de koning van het zuiden door middel van een alliantie tussen het Vaticaan en de Verenigde Staten. Oekraïne wordt voorgesteld als bewijs van de verzwakking van het Sovjetatheïsme en de heropleving van de katholieke invloed in Oost-Europa.

Oekraïne in de oorlog tussen de koning van het Noorden en de koning van het Zuiden

Het tijdschrift leert dat de koning van het zuiden het atheïsme is, eerst belichaamd door Frankrijk (1798) en later door Sovjet-Rusland. De koning van het noorden is het pausdom, en Daniël 11:40 beschrijft een geestelijke oorlog die in 1798 begint en uitmondt in de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989. Oekraïne verschijnt binnen deze context als onderdeel van het Sovjetblok dat wordt weggevaagd ter vervulling van Daniël 11:40. De publicatie stelt de ineenstorting van de Sovjet-Unie voor als de eerste stap in de genezing van de dodelijke wond van het pausdom (Openbaring 13).

Onderdrukking van de Oekraïense Katholieke Kerk (geciteerde bronnen)

Het tijdschrift bevat wereldlijke documentatie van katholieke vervolging onder Sovjetbewind.

Uit Time Magazine, 4 december 1989:

“Na de Tweede Wereldoorlog breidde een hevige, maar over het algemeen minder bloedige vervolging zich uit naar Oekraïne en het nieuwe Sovjetblok, waarbij miljoenen rooms-katholieken en protestanten evenals orthodoxen werden getroffen.”

Oekraïne wordt aangemerkt als een belangrijk gebied waar het katholicisme onder het communisme werd onderdrukt.

Legalisering van de Oekraïense Katholieke Kerk

Een belangrijk aandachtspunt in de discussie over Oekraïne is de legalisering van de lange tijd verboden Oekraïense Katholieke Kerk.

Uit Life Magazine, december 1989:

“Onlangs zijn in Tsjecho-Slowakije drie nieuwe katholieke bisschoppen benoemd. En deze maand ontmoet Gorbatsjov paus Johannes Paulus II tijdens een bezoek aan Italië—de eerste rechtstreekse ontmoeting tussen de leiders van het Kremlin en het Vaticaan. De besprekingen kunnen leiden tot legalisering van de al lange tijd verboden Oekraïense Katholieke Kerk in de U.S.S.R.”

Uit U.S. News & World Report, 11 december 1989:

“De heropleving van de godsdienstvrijheid zal naar verwachting ook de opheffing omvatten van een officieel verbod op de Oekraïense Katholieke Kerk met haar vijf miljoen leden, die sinds 1946 ondergronds heeft voortbestaan, toen Stalin beval dat zij in de Russisch-Orthodoxe Kerk zou worden opgenomen. Het verkrijgen van wettelijke erkenning voor de Oekraïense Kerk is een van de voornaamste doelstellingen van de paus geweest.”

Het tijdschrift presenteert dit als bewijs van de verzwakking van de atheïstische controle, van het herstel van de katholieke macht. Het wordt aangemerkt als een rechtstreeks gevolg van diplomatieke druk vanuit het Vaticaan, en een mijlpaal in de vervulling van Daniël 11:40 wordt voorgesteld, waarbij Oekraïne wordt aangevoerd als een zichtbaar voorbeeld van het pausdom dat in voormalig communistisch gebied opnieuw invloed verwerft.

Oekraïne als Bewijs van de Opmars van het Pausdom

De ineenstorting van het communisme niet louter als politieke verandering, maar als een geestelijke nederlaag van het atheïsme, een geopolitieke opmars van het pausdom en het begin van de terugkeer van het pausdom tot wereldheerschappij. Oekraïne wordt een casestudy in de ontmanteling van de Sovjetonderdrukking van religie en een strategische overwinning van Rome in Oost-Europa. Het vertegenwoordigt de zichtbare overgang van opgelegd atheïsme naar hersteld katholiek gezag, en de legalisering van de Oekraïense Katholieke Kerk wordt behandeld als profetische bevestiging dat de koning van het noorden de koning van het zuiden wegvaagde „als een wervelwind”.

Oekraïne en de bredere profetische opeenvolging

1. 1798 – Het pausdom ontvangt een dodelijke wond.
2. 1917 – Het atheïsme verplaatst zich naar Rusland (Bolsjewistische Revolutie).
3. 1989 – De Sovjet-Unie stort in.
4. Oekraïne – Katholieke Kerk gelegaliseerd.
5. Het pausdom herwint geopolitieke invloed.
6. De Verenigde Staten komen uiteindelijk onder pauselijke invloed te staan (Daniël 11:41).
7. De gehele wereld volgt (Daniël 11:42–43).

Oekraïne past in fasen 3–4 als onderdeel van de overgang tussen het Sovjetatheïsme en de herstelde pauselijke invloed.

Bronnen waarnaar wordt verwezen in de bespreking over Oekraïne

- Jeff Pippenger (primair theologisch kader)

Geest der Profetie

- De Grote Strijd
- Uitgelezen Boodschappen
- Getuigenissen voor de Gemeente

Seculiere Pers

- Time Magazine
- Life Magazine
- U.S. News & World Report

Oekraïne wordt genoemd in verband met:

- Katholieke vervolging na de Tweede Wereldoorlog
- Ondergrondse overleving van de Oekraïense Katholieke Kerk
- Diplomatie tussen Gorbatsjov en het Vaticaan
- Wettelijk herstel van de katholieke hiërarchie

Samenvatting van de Rol van Oekraïne in de Nieuwsbrief

Oekraïne was een bolwerk van onderdrukt katholicisme onder het Sovjetatheïsme. De legalisering van de Oekraïense Katholieke Kerk duidde op de verzwakking van de koning van het zuiden. De invloed van het Vaticaan in Oekraïne toonde de heropleving van het pausdom aan, en de religieuze verschuiving in Oekraïne diende als tastbaar bewijs dat Daniël 11:40 in vervulling ging. De gebeurtenissen rond Oekraïne vormden onderdeel van de eerste stap in de genezing van de dodelijke wond van het pausdom. Oekraïne wordt daarom niet voorgesteld als een op zichzelf staande politieke gebeurtenis, maar als een profetisch merkteken binnen de laatste bewegingen van Daniël 11.